

De Preekstoel

Sint-Waldetrudiskerk Herentals, dinsdag 14 juli 2007

Wat bedoel ik als ik zeg dat ik christen ben?

Dames en heren,

Het is niet de eerste keer dat ik in een kerk het woord neem, maar wel de eerste keer dat ik dat mag doen van op een echte preekstoel. Meestal zijn dit kunstzinnige meubels waar je alleen naar mag kijken. En als je ze al mag aanraken, dan is het toch ondenkbaar dat je erop zou klimmen. Maar dat ik toch wat gespannen ben om hier vanavond te staan, heeft minder met de preekstoel zelf te maken, dan wel met de vraag die Heilige Huisjes mij heeft voorgelegd. Ik vind het niet zozeer een moeilijke vraag, maar wel een heel intieme vraag.

Er zijn drie zaken waarover we met heel wat remmingen spreken.

- Hoeveel we verdienen.
- Hoe het echt met ons seksleven is gesteld.
- En wat we geloven.

Over het eerste kan ik u niets nieuws meer vertellen, want dat werd door De Standaard in mei jl. onthuld voor alle parlamentsleden. Mijn echtgenote is naast filosofe en psycho-therapeute ook seksuologe. Bijgevolg valt het tweede thema onder het beroepsgeheim! Maar voor het derde bent u gekomen. "Wat bedoel ik, Ward Kennes, als ik zeg dat ik christen ben?" Spreken over christelijke waarden of over een engagement op basis van een christelijke visie, dat gebeurt nog wel eens in onze ontkerkelijkende samenleving. Maar laten binnenkijken in je gelovige ziel, dat vind ik zelf een uitdaging.

Tijdens onze huwelijksmis, morgen 14 jaar geleden, zongen we het Taizélied "*Herr, wohin, wohin, sollen wir gehen? Du hast Worte ewigen Lebens.*" Ik leef in een wereld met een heel ruim aanbod. En tussen al die verleidingen en diverse levensbeschouwingen, tussen al die ideologieën en therapieën is er niets dat mijn honger naar zingeving zozeer bevredigt als de christelijke openbaring die op de eerste plaats via Jezus tot ons is gekomen. Het klinkt eigentijds om te zeggen: "ja, er is iets, maar ik weet niet wat". Dat iet-isme vind ik bijzonder oppervlakkig. Ja, er is iets, en dankzij de christelijke traditie weet ik in welke richting ik moet kijken om te weten wat, namelijk een persoonlijke God.

De christelijke God is er geen die zich vermaakt op de Olympos, of die schuilt in de oerkrachten van de natuur. Het is geen God die zo ver weg is dat elk contact onmogelijk is, en ook geen God die als een horlogemaker met radertjes speelt en aan draadjes trekt om de wereld te laten draaien. Nee, hoezeer het mijn bevattingsvermogen ook te boven gaat, het christelijke geloof heeft voor mij, voor u, voor elke mens de blijde boodschap dat er vanaf het begin der tijden en niet te vatten in de ruimte een God is, die bijzonder betrokken is bij de mensen, die elk van ons liefheeft, en die tegelijk onzichtbaar is, maar zich toch laat vinden of ervaren voor wie Hem zoekt en zich voor Hem openstelt.

Wat bedoel ik als ik zeg dat ik christelijk gelovig ben? Vier zaken zijn voor mij daarin essentieel.

1. Geloven is **verwondering**. De wereld bestaat, ik leef, ik ben gehuwd met Hilde, ik heb kinderen, ik ben geboren en zal ooit sterven, er zijn ontzettend veel dingen die mij prikkels en impulsen geven. Het overweldigende van de natuur; de liefde van mensen; de schoonheid van kunst; de complexiteit van de menselijke geschiedenis. Ik ervaar in mij een diepe hunker naar zingeving van dat alles. Waarom is er iets, en niet niets?

Van waar komt dat toch? Waarom leef ik; waarom leven wij? Geloof is niet de stoplap om al de vragen in de kiem te smoren. Geloof is een stap die er niet kan komen zonder een fase van verwondering en van vragen.

2. Geloven is **dankbaar** in het leven staan. Niemand heeft zelf gekozen om te leven. Het is iets dat mij in het beste geval is geschonken, of in het slechtste geval is opgedrongen. Het overkomt mij. Als christen, is het leven voor mij een geschenk. Niet enkel van mijn ouders, maar ook van God. Van God die elke mens, en ook mij, heeft gewild om wie we zelf zijn, uniek en onvervangbaar. Het gevoel van uniek te zijn en van 'er te mogen zijn', zijn voor mij onlosmakelijk verbonden met mijn geloof in een persoonlijke God. Christelijk gelovig zijn, betekent voor mij met dankbare ogen naar de wereld kijken en mijn handen openen om de vele goede gaven te mogen ontvangen. Het is een houding die ik na het ontvangen van de communie graag aanneem: de handen openen om mij dankbaar open te stellen voor Gods genade.
3. Geloven is **overgave**. Geloven kan je niet bereiken via een zuiver rationele weg. Het is een sprong die je maakt en waarbij je bepaalde zekerheden loslaat. Wat mij helpt om die sprong te maken, is de aantrekkingskracht die de christelijke openbaring op mij uitoefent. Er zijn heel wat wegen en manieren om met die openbaring in contact te komen. Ik heb ze leren kennen via mijn ouders, de school, de kerk, de sacramenten, ontmoetingen met gelovigen, lectuur, televisieprogramma's, bezinningen... Er is niet één kanaal, er zijn er in mijn leven heel veel.

Maar deze overgave is niet eenmalig. Mijn geloof evolueert. Ik groei als persoon; de wereld rondom mij verandert; ik ontmoet andere gelovigen. Mijn geloof wordt uitgedaagd en op de proef gesteld. Het wordt gelouterd en vandaag de dag meer dan eens belachelijk gemaakt. Het wordt gelukkig ook bevestigd. Het gaat niet om één grote sprong; ik moet telkens weer opnieuw springen.

4. Geloven is ten vierde voor mij ook **roepingsbesef**. Roeping is het antwoord op een vraag, op een luide kreet, op een zachte stem of op een knagende onrust. Ik leef met een sterk roepingbesef. Ik, ben ervan overtuigd dat mijn korte leven hier op aarde zin heeft en dat ik hier ben met een opdracht die niemand in mijn plaats kan vervullen. Het is geen vooraf vastgelegd programma dat moet worden afgewerkt. Het is veeleer een bewustwording van de eigen sterktes en zwaktes om bepaalde keuzes te maken en een bepaalde weg in te slaan. In het besef dat dit een unieke, verantwoordelijke keuze is, die niet alleen mijn keuze is. Huwen en een gezin stichten, de gemeenschap vertegenwoordigen, leiding nemen en geven, zijn hoekstenen van mijn roeping. Roepingsbewustzijn gaat onvermijdelijk gepaard met een sterk verantwoordelijkheidsbesef. Ik leef met de verwachting dat ik ooit rekenschap zal moeten afleggen van hoe ik met mijn talenten ben omgesprongen. En hoe ik geluisterd heb naar de roep om door een gezin uit te bouwen, leiding te geven en politieke taken op te nemen, heb bijgedragen aan een betere wereld, aan meer rechtvaardigheid, aan meer liefde.

Christen én katholiek

Tijdens mijn studentenperiode heb ik altijd nauw contact gehad met de studentenparochies. Dat was niet alleen zo in Namen en Leuven waar ik het geluk had te mogen wonen in een leefgemeenschap van de studentenparochie, maar ook in Heidelberg en Stellenbosch. Het verblijf in deze twee steden, in Duitsland en Zuid-Afrika, gaf me de gelegenheid om in contact te komen met andere christelijke kerken. In ons land, in de Kempen, zijn die niet zo talrijk. Maar in Zuid-Afrika zijn de katholieken een minderheid en historisch is Heidelberg een protestantse universiteit. Binnen de protestantse traditie waardeer ik vooral de directheid

waarmee de gelovigen zich richten tot God. Tijdens reizen in Oost-Europa en het Midden-Oosten heb ik ook iets mogen proeven van de orthodoxe traditie. In de orthodoxe eredienst word ik vooral gefascineerd door het mystieke. De iconostase in hun kerken confronteert mij er mee dat ik als mens niet alles kan zien en begrijpen. Eigenlijk zou ik graag vaker en diepgaander in contact komen met die twee andere grote stromingen binnen het christendom, maar in Vlaanderen heb je daar niet zoveel gelegenheid toe.

Het zij zo. Ik ben katholiek, en ik voel me daar best goed bij. De rijkdom van het catholicisme ligt voor mij op vijf vlakken.

1. Het belang van **bemiddeling**. God valt niet te vatten in een definitie of een omschrijving. Hij overstijgt alles wat we van hem kunnen denken en zeggen. Maar als mens zoeken we toch naar iets tastbaar om onze verbondenheid met Hem, en ons verlangen naar Hem, uit te drukken of te versterken. De katholieke traditie heeft op dat vlak een buitengewoon rijk aanbod. In de eerste plaats de 7 sacramenten die tekens zijn van Gods werkbare aanwezigheid onder ons. Maar bemiddeling geschiedt ook via de kerken en kapellen, de heiligenverering, de bedevaartplaatsen, en een rijk kunstpatrimonium dat ons doorheen schilderkunst, beeldhouwkunst, muziek, bouwkunst en woordkunst wegeen aanreikt om iets van het goddelijke te ervaren.
2. een uitgebalanceerde **liturgie** waarin tafeldienst, woorddienst en gemeenschapsvorming een plaats krijgen. Niet alle liturgische experimenten vind ik even geslaagd. Maar de katholieke liturgie biedt heel wat ruimte voor lokale, persoonlijke of vernieuwende accenten. Voor mij is de eucharistie heel belangrijk. Op minder dan een uur tijd komen zo veel diepmenselijke ervaringen aan bod: verwelcoming, vergeving vragen en schenken, eer betuigen, luisteren, verkondiging, delen en breken, bidden, stilte, jubelen, danken, vrede wensen, zingen, zegening. Ik ken eigenlijk niets dat dit evenaart. Het doet me pijn als ik vaststel hoe weinig de katholieken, ook de trouwe kerkgangers, dit schijnen te beseffen. Anderzijds ervaar ik zelf vaak in onze zondagsmissen een echte kloof tussen wat er in de eucharistie inzit en wat er in de wekelijkse mis maar uitkomt.
3. Nergens voel ik de **universaliteit** van het mensdom zo sterk aan als binnen de katholieke kerk. Ik ben haar op alle continenten tegengekomen. Ook wanneer ik van de eucharistieviering geen woord versta, zoals mij al is overkomen in Hongarije of Indonesië, dan nog voel ik mij er thuis. Katholiek zijn, betekent voor mij lid zijn van een club die nationaliteit, rijkdom, taal en cultuur, ras en geslacht, overstijgt. De wereldomvattende structuur van de katholieke kerk, met sterke lokale inplantingen, maken van haar misschien wel de meest internationale van alle bestaande organisaties.
4. De katholieke kerk heeft van het Romeinse Rijk een sterke **organisatiestructuur** overgenomen. Ze is veel centralistischer dan de andere kerken en beschikt bijvoorbeeld als enige eredienst over een eigen soevereine staat. Dit heeft zowel heel veel voordelen als heel veel nadelen. Globaal wegeen voor mij de voordelen toch zwaarder. De bijdrage van de katholieke kerk aan de mensheid op vlak van onderwijs, gezondheidszorgen, vredesdiplomatie of sociale rechtvaardigheid steunt in grote mate op deze hechte structuren. Het heeft de kerk ook in staat gesteld om in de loop van haar geschiedenis heel wat crisissen te boven te komen.
5. Een zeer rijke **traditie**. Ik hecht zeer veel belang aan traditie. Voor mij is dat de verzamelde kennis van onze voorouders waarop wij verder kunnen bouwen. De traditie komt niet uit de lucht vallen, ze is de vrucht van *trial and error*, van vallen en opstaan, van schaven en wroeten. Traditie is de uitgepuurde bundeling van menselijke ervaringen. Een van de ergste dingen die een mens kan overkomen, is de gedachte

dat hij het in zijn eentje allemaal beter zou weten. Ik prijs me gelukkig dat ik niet telkens het warm water moet uitvinden, maar dat ik mij mag laven aan de klaterende stroom van de traditie. De katholieke kerk is voor mij in onze moderne wereld de belangrijkste hoedster van de traditie. Op korte termijn wekt dit de indruk van verstarring en van een hoog dinosaurus gehalte. In een breder tijdsperspectief (en dat is onze maatschappij aan het verleren) getuigt de katholieke kerk van een permanent aanpassingsvermogen, maar met behoud van de essentie.

Moest ik twintig jaar vroeger geboren zijn, dan zouden discussies als 'gehuwde priesters', 'het standpunt van de katholieke kerk over contraceptie', 'het instituut kerk' of 'vrouwelijke priesters', mij waarschijnlijk wel sterk beroerd hebben. Maar ik moet u bekennen, dat dit maar matig het geval is. Ik heb daar wel een mening over en ik wil daar graag over discussiëren, maar het raakt me niet tot in mijn vezels zoals ik dit soms wel heb ervaren bij katholieken van een vorige generatie. Als ik in de media nog maar eens stoot op een rel rond uitspraken van de paus over condooms, dan zucht ik vooral eens diep. Zowel de onwil van de media om de diepe zorg van de kerk over menswaardige en respectvolle seksuele relaties over te brengen, als de onhandigheid van de kerk om haar boodschap met de juiste smaakmakers op te dienen, doen mij pijn.

Drie trappen: geloof, religie, ethiek

Ik ben aangekondigd als 'burgemeester'. Ik heb van mijn hobby mijn beroep gemaakt en ben als politicus bezig op twee niveaus. Enerzijds als burgemeester van Kasterlee en anderzijds als Vlaams volksvertegenwoordiger. Binnen de CD&V-fractie ben ik promotor erediensden en in het Vlaams regeerakkoord waarover we morgen een plenaire debat voeren, zijn over de erediensden twee passages te vinden waarvan ik de pen vasthield. Ik vermoed dat u van mij verwacht dat ik ook iets zeg over geloof en politiek. Maar voor ik daarbij uitkom, wil ik met u drie trappen van het geloof doorlopen.

De **eerste** is die van het geloof in een persoonlijke god. Dit behoort tot het meest intieme van elke persoon. Niemand kan hiertoe gedwongen worden. Dit is een zaak van het individuele geweten. Hier moet de vrijheid ten volle spelen. Ik kan niet geloven om iemand anders een plezier te doen. Ik kan niet geloven onder dwang. Geloven is een vrije keuze om God te beminnen, om met die persoonlijke God met zijn mannelijke en vrouwelijke kwaliteiten, met zijn vaderlijke en moederlijke eigenschappen een liefdesrelatie aan te gaan. De wijze waarop elkeen deze relatie aangaat en invult, is uniek. Voorbeelden van mensen die ons vooraf gingen of van mensen die we ontmoeten, kunnen ons gelukkig inspireren en onze relatie voeden. Maar we moeten ze zelf beleven. Op dit niveau zijn geloof en politiek strikt gescheiden. Geen enkel politiek systeem kan of mag deze vrijheid om al dan niet te geloven inperken of aan banden leggen. Deze geloofsvrijheid is verankerd in de internationale mensenrechtenverdragen.

De **tweede** trap is die van de religie en de spiritualiteit. Geloof vraagt om een vertaling in een gemeenschappelijke beleving, in een structuur. Geloven doe je niet alleen, maar heeft een gemeenschapsdimensie. "Waar twee of meer aanwezig zijn in mijn naam, daar ben ik in hun midden". De gemeenschap van de gelovigen is de kerk. Is er een vooraf bepaald model hoe zij zich moet organiseren? Ik denk het niet. Het 'godsvolk onderweg' rijdt in de vaart der volkeren niet netjes binnen het rechtervak van de autosnelweg. Neen, het baant zich doorheen de tijden wegen die soms doodlopen, die soms hoofdwegen zijn en soms bergpaden. De Kerk is een geschiedenis van afsplitsingen, schisma's en nieuwe verkenningen.

Wat verwacht ik van mijn kerk? In de eerste plaats dat ze een kader aanreikt om mijn liefdesrelatie met God te laten groeien en openbloeien. Daarvoor kijk ik vooral naar de viering van de eucharistie, het samen bidden met anderen en naar het sacrament van het huwelijk.

Een religie is draagster van rituelen die moeten aangeleerd en beleefd worden. Niet om de rituelen op zich. Maar omdat ze zonder veel woorden verwijzen naar de essentie. Soms kunnen ze voor een buitenstaander heel mooi zijn om naar te kijken. Maar het zijn voor de 'binnenstaander' hulpmiddelen om rust en evidentie te brengen. Zo kunnen ze mee dragers worden van spiritualiteit. Waar volgens mij vooral nood aan is in de 21^e eeuw, is de ontwikkeling van spiritualiteit. Spiritualiteit van het rentmeesterschap als het om onze relatie tot de natuur en het leefmilieu gaat. Huwelijksspiritualiteit als het om onze diepstmenselijke relatie gaat. Een spiritualiteit van de ontmoeting om om te gaan met de multiculturele samenleving. Een spiritualiteit van de dienstbaarheid voor wie politiek actief is.

Terwijl er bij de eerste trap, die van het geloof in een persoonlijke God, geen rol is weggelegd voor de politiek, komt die bij de tweede trap, die van de religie en de spiritualiteit wel om het hoekje kijken. De vrijheid van eredienst, van vereniging en van verkondiging is op dit vlak van groot belang. Ik vind dat de overheid ruimte moet scheppen voor de ontwikkeling van spiritualiteit en dat zij een constructieve houding dient aan te nemen tegenover de erediensten. Ons Belgische systeem werkt met 6 erkende erediensten. Die kunnen rekenen op de verloning van hun bedienaars, ondersteuning voor hun lokale geloofsgemeenschappen en hun patrimonium, op zendtijd op radio en televisie, op door de erediensten erkende leerkrachten in het onderwijs, op aalmoezeniers, enz. Op deze tweede trap is de scheiding van kerk en staat, van geloof en politiek niet meer absoluut. Er zijn heel wat vormen van constructieve samenwerking, en dat juich ik toe.

De **derde** trap in een geloofscultuur is voor mij die van het handelen. Van het ethisch handelen. Het geloof zonder de werken is dood. Deze derde stap vloeit spontaan voort uit de vorige twee. Wie door de Liefde van God wordt geraakt en dit binnen een gemeenschap beleeft, kan niet anders dan zijn handelen hierop af te stemmen.

Ik kan me niet voorstellen dat iemand die zijn levensvreugde put uit het christelijke geloof dit ook niet vertaalt in economische, politieke of andere keuzes die de relatie tussen mensen beïnvloeden. 'Bovenal bemin één God, en bemin uw naaste als uzelf'. Wanneer ik het leven ervaar als een geschenk, dan maakt dit het leven kostbaar. Niet alleen mijn leven, maar het leven van elke mens die mijn pad kruist. Soms verhardt mijn gemoed en is mijn oordeel scherp. Maar ik weet uit ervaring dat wanneer ik in het gebed Gods liefde heb ervaren, mijn oordeel over andere mensen zachter en geduldiger is.

Ik kies ervoor een deel van mijn inkomen ethisch te beleggen en een deeltje weg te schenken aan hoofdzakelijk christelijk geïnspireerde projecten. Voor christenen is het evident dat zij ethische keuzes maken. Ik denk aan eerlijke wereldhandel, respect voor het leven ook wanneer ziekte of handicap in het spel zijn, solidariteit tussen arm en rijk, rechtvaardige arbeidsverhoudingen, respect voor mensenrechten, aandacht voor wie eenzaam is of op de vlucht.

De kerk heeft een sociale leer, een huwelijks- en seksualiteitsmoraal, vraagt respect voor de mensenrechten, en verkondigt een mening over de financiële crisis die de wereldeconomie momenteel teistert. Ik verwacht van haar dat ze haar enorme intellectuele bagage en traditie inzet om over allerlei aspecten van het menszijn na te denken en een visie te ontwikkelen. Maar ik vrees dat de impact hiervan beperkt blijft, als we enkel naar de derde trap, die van het handelen kijken. Zonder de voorgaande trappen, mist deze visie een ziel en zal ze maar in beperkte mate aanslaan. Het christendom begint niet bij goede werken, bij zorg voor armen en verdrukten. Dat is wel de onvermijdelijke consequentie van geraakt worden door Gods liefde en van een doorleefde spiritualiteit. Ik maak me zorgen wanneer christenen enkel over de derde geloofstrap getuigen en de eerste twee onbesproken laten.

Geloof en politiek

Na het doorlopen van de drie trappen: deze van het persoonlijke geloof, deze van religie en spiritualiteit en deze van de ethische keuzes, komen we als vanzelf bij de relatie **geloof en politiek**.

Waarom doet iemand aan politiek? Elke politiek actie start vanuit een verontwaardiging of een onvrede met de bestaande toestand. Er is de wil om het anders en beter te doen. Maar deze negatieve invalshoek, wordt aangevuld met een positieve. In welke richting wil je de samenleving zien evolueren? Welke waarden moeten de politieke actie dragen? Politiek engagement is voor mij een manier om mee te werken aan Gods schepping. Het is een kans om mensen graag te zien. Ik geloof dat de realisatie van evangelische waarden zowel de persoon als de gemeenschap ten goede komen.

Wie de stap zet naar de politiek, staat voor de keuze om zich bij een politieke partij aan te sluiten. Er zijn landen waar geen enkele partij in haar naam naar het christelijke gedachtegoed verwijst en waar christenen verdeeld zijn over zowat alle partijen. Wij behoren tot de landen met een christen-democratische traditie. Uiteraard kunnen mensen vanuit een christelijke overtuiging ook in andere partijen militeren en zijn niet al mijn partijgenoten pratikerende christenen. De vraag is te complex om in dit half uur te behandelen. Maar voor mij is de 'C' in de partijnaam in elk geval relevant.

Hoe doe ik als christen aan politiek? Allereerst in het besef dat het doel de middelen niet heiligt. De weg om het doel te bereiken is even belangrijk als het doel zelf. Politiek heeft natuurlijk een eigen methodiek. Macht komt van het volk via verkiezingen; een politicus moet verkozen raken. Dat legt een druk op hem om in de schijnwerpers te gaan staan. Bescheidenheid is in de politiek zelden een deugd.

Wie zich in de politiek op (hoge) christelijke waarden beroept, loopt het risico om in de politieke praktijk constant onder de lat te lopen. Verwijten van hypocrisie zijn nooit veraf. 'Wie met de C zwaait, zal met de C geoordeeld worden'. De onvermijdelijke kloof tussen de inspiratie en het einddoel is voor de buitenstaander vaak niet te vatten, en voor de binnenstaander een bron van onrust.

Gezien het korte tijdsbestek, wil ik deze reflectie over geloof en politiek afronden met een aantal politieke standpunten waarmee ik in de voorbije verkiezingscampagne evangelische waarden in een politieke boodschap heb vertaald:

- *Ondersteuning van gezinnen. Het is de plaats bij uitstek waar mensen zorg dragen voor elkaar en waarden worden doorgegeven.*
- *Aandacht voor de joods-christelijke wortels van onze cultuur*
- *Sociale rechtvaardigheid, zeker in economisch moeilijke tijden*
- *Rentmeesterschap. Duurzaam omgaan met milieu en grondstoffen.*
- *Ruimte voor het vrije en waardengebonden initiatief*
- *Respect voor het leven, ook wanneer mensen getroffen worden door ziekte of handicap*
- *Eerlijke Noord-Zuid verhoudingen*
- *Een genereus Vlaanderen dat identiteit en openheid verzoent*

Gezin

Het werd in de inleiding gezegd. Ik ben gehuwd met Hilde en samen hebben wij vier kinderen. Christelijke bewegingen hechten veel belang aan het gezin. Geloof en gezin worden vaak in één adem vernoemd. En toch vind ik dat niet evident.

Jezus heeft geen gezin gesticht. Al op 12 jaar is de aantrekkingskracht van de Tempel groter dan de band met het gezin waarin hij opgroeit. Zonder veel boe of bah roept hij aan de oever van het meer van Galilea mannen weg van hun gezin om hem te volgen. Een 'family man'

was Jezus duidelijk niet. Binnen de westerse katholieke kerk is het priesterschap ook geconditioneerd door het celibaat, of met andere woorden: het niet hebben van een gezin is zelfs een voorwaarde om als herder over de kudde te worden aangesteld.

Maar daarmee is niet alles gezegd. Mijn christelijk geloof is ook nauw verbonden met mijn gezinsleven. De liefdesband tussen man en vrouw staat voor mij niet los van de liefdesband tussen God en zijn volk. Hilde en ik hebben onze huwelijksmis op 15 juli 1995 in de Leuvense Begijnhofkerk opgebouwd rond de gedachte van het Verbond. Met teksten uit het Oude en het Nieuwe Testament over dit heilige Verbond. Als eerste lezing kozen we voor de profeet Hosea, 11, 1-11, die het innige maar bij wijlen stormachtige verbond tussen Jahwe en Israël beschrijft.

1. *Toen Israël nog jong was, kreeg Ik hem lief en uit Egypte heb Ik hem geroepen mijn zoon.*
2. *Maar hoe Ik hem ook riep, zij liepen van Mij weg, ja zij brachten offers aan Baäls en brandden wierook voor de godenbeelden,*
3. *en dat terwijl Ik toch degene ben die Efraïm heeft leren lopen, die hem bij zijn armen heeft gevat. Zij echter wilden maar niet weten, dat Ik het was die hen behoedde.*
4. *Met zachte leidsels heb Ik hen gemend, met teugels van liefde. Ik was voor hen als degenen die het juk optillen wanneer het tegen de kaken drukt. Ik reikte hem zijn voedsel toe.*
5. *Moet hij dan niet terugkeren naar Egypte en zal Assur niet zijn koning worden, nu zij weigeren zich te bekeren?*
6. *Het zwaard zal rondgaan in hun steden, het zal hun grendels breken en het zal hen verslinden om wat zij beraamden.*
7. *Mijn volk verhangt zich aan zijn ontrouw jegens Mij; zij roepen Baäl wel aan, maar die maakt hen niet los uit de strop.*
8. *Hoe zal Ik echter u kunnen prijsgeven, Efraïm, u kunnen overleveren Israël? Hoe zal Ik u kunnen prijsgeven, alsof gij Adma waart, of met u kunnen doen zoals met Seboïm? Mijn hart slaat om, heel mijn binnenste wordt week.*
9. *Neen, Ik zal mijn vlammeende toorn toch niet koelen, Efraïm niet opnieuw te gronde richten, want Ik ben God, Ik ben geen mens., Ik ben de Heilige in uw midden. Ik laat Mij niet gaan in mijn toorn.*
10. *Zij zullen achter Jahwe aan gaan. Als een leeuw zal Hij brullen. Ja, Hij zal brullen, en bevend komen dan de zonen van de zee kant.*
11. *Bevend komen zij uit Egypte, als vogels, uit het land van Assur, als duiven. Ik vestig hen weer in hun tehuis – zo luidt de godsspraak van Jahwe.*

En als evangelielezing kozen we het instellingsverhaal van de eucharistie door de evangelist Lucas, 22, 17-20, waarin het Nieuwe Verbond wordt bezegeld.

17. *Daarop nam Hij een beker, sprak een dankgebed uit en zei: 'Neemt die beker en deelt hem samen. 18. Want Ik zeg u: Van dit ogenblik af drink Ik niet meer van wat de wijnstok voortbrengt, totdat het Rijk Gods is gekomen. 19. Daarop nam Hij het brood, sprak een dankgebed uit, brak het en gaf het hun met de woorden: 'Dit is mijn Lichaam, dat voor u gegeven wordt; doet dit tot een gedachtenis aan Mij. ' 20. Evenzo gaf Hij de beker, na de maaltijd, terwijl Hij sprak: 'Deze beker is het **Nieuwe Verbond** in mijn Bloed, dat voor u wordt vergoten'.*

De vrouw met wie ik gehuwd ben is, net zoals God, soms de gans andere naar wie ik zo verlang maar die toch zo onbereikbaar is. En soms is ze de bijzonder nabije bij wie ik mij gekoesterd en veilig voel.

God erken ik als mijn Schepper. Maar door de liefdesband met Hilde delen we in zijn scheppende kracht. We worden medeschepper. De Creator heeft ons nodig voor de procreatie. Ik heb er met het oog op deze getuigenis de geboorteaankondiging van onze kinderen nog eens op nagelezen. Telkens hebben wij daarin de band naar God gelegd. Vader en moeder worden is een gebeuren dat ons overstijgt.

- Bij Machteld luidde het ‘Uit Gods handen hebben Ward & Hilde met grote vreugde hun eerste kindje ontvangen.’
- Bij Karens geboren stond er: “Ieder kind komt met de boodschap op de wereld dat God niet ontmoedigd is over de mensen.”
- Frank werd aangekondigd met een zin van Dorothee Sölle: “Is niet ieder pasgeboren kind een openbaring? Een brief van God?”
- En bij de geboorte van Nele deden we een beroep op de religieuze poëzie van Huub Oosterhuis: “Ergens komt een kind vandaan, van ver van buiten zonder naam, het is nog niemand, spreekt geen woord, heeft van de dood nog niet gehoord, het huilt nog van geboortepijn en weet niet wie het ooit zal zijn. Dan roepen mensen jij, jij, jij, woon hier bij ons, woon hier bij mij, de wereld wordt een huis voor jou en liefde maakt een mens van jou.”

Zorgen voor elkaar, vergiffenis schenken en vergeven worden tot zeven maal zeventig maal, brood delen, elkaar tot leven wekken, de storm bedaren die in de ander woedt, nergens kan je het evangelie zelf zo intens beleven als met de mensen met wie je een gezin vormt. In de eerste plaats in de relatie met de partner, maar ook in de relatie ouder-kind. In die zin is een christelijk gezin een kleine huiskerk.

Maar het ideaalbeeld dat ik hierrond koester, botst vaak op de realiteit. Ik slaag er nauwelijks in om deze beleving over te brengen aan mijn kinderen. We hebben lange tijd de avond afgesloten door samen te bidden. Door onze beleving van de voorbije dag met elkaar te delen en God te danken voor wat we mochten ontvangen. Maar dit is alweer een hele poos stilgevallen. Niet zozeer omwille van tijdsgebrek denk ik, maar wel omwille van de tegenstand die ik bij de kinderen ervaar. Ik voel me vaak machteloos om de geloofschat die ik meedraag met anderen te delen. In de samenleving ben ik dat gewoon en houd ik me zoals de meeste christenen op de vlakte. Maar in de huiselijke kring doet dat toch wel pijn.

Dames en heren, een halfuur is weinig om te spreken over iets dat zoveel bij me oproept als de vraag waarin ik geloof. Ik zou het luikje over mijn geloof en mijn gezin graag besluiten met een gedichtje van Toon Hermans.

*Mijn liefde, toen we trouwden,
toen las ik in je blik,
wij trouwen met z'n drieën
'het wonder', 'jij' en 'ik'.*

*En het wonder is gebleven,
het grote 'je ne sais pas'.
We hebben al een leven lang
'un mariage à trois'.*

Ward Kennes